

1912 indsendte Forbundets Styrelse til Kommissionen en Petition, hvori det krævede Afskaffelsen af Formynderskabet og Indførelsen af Kvindens fulde Ligeberettigelse med Manden saavel i Hjemmet og overfor Børnene, som i formueretslig Henseende.

Der er arbejdet for Kvinders kommunale Valgret, samt for deres Ret til at sidde i de kommunale Nævn, og for deres politiske Valgret ved Indgivelsen af et Andragende herom i 1899 og ved Dannelsen af en særlig Kvindevalgretsforening.

Endelig har Forbundet i de sidste Aar kastet sig over et nyt Virksomhedsomraade, nemlig Landhusholdningen, og har 1907 oprettet en Landhusholdningsskole ved Rimfors i Østergötland. I en nær Fremtid vil der i Småryd ved Båstad blive startet en ny Skolevirksomhed, hvor der hovedsagelig vil blive givet unge Kvinder Undervisning i Frugtdyrkning.

Om Forbundets sidste store Foretagende: Årsta-Udstillingen er der tidligere fortalt her i Bladet. Mange forskellige samvirkende Kræfter baade i og udenfor Forbundet bidrog til, at dette Foretagende blev saa lykkelig gennemført, og dette viser bedst, hvor dyb en Rod Fredrika-Bremer-Forbundet har i hele det svenske Folk.

En uvurderlig Støtte har Samfundet haft i sin Presse, under dens forskellige Skikkelser, snart som Maanedtsblad, snart som Ugeblad og sluttelig som Fjortendagsblad. Da „Dagny“ i 1913 lod sin Kappe falde, blev den taget op af „Hertha“, som nu med Ellen Kroman som Redaktør udkommer i 20 Hefter om Aaret. Bladets Formaal er at gaa frem i Fredrika Bremers Fodspor mod nye Baner og et nyt, frit Aandens Liv for Kvinderne, men ved Siden af de mere direkte Kvindespørgsmaal ogsaa at beskæftige sig med Spørgsmaal af en videre Udstræk-

ning indenfor det sociale, litterære og politiske Liv, maaske i Erkendelse af det gamle latinske Ord, som anvendt paa Kvindesagen vil lyde saaledes:

„Intet menneskeligt er Kvindesagen uvedkommende“.

Den ledige Tids rette Anvendelse.

—o—

Under denne Overskrift har Hr. Andreas Boje i sidste Hæfte af „Samfundets Krav“ skrevet en Artikel i Tilslutning til et Foredrag, som Arbejdsanvisningsdirektøren, Hr. Jensen Sønderup, har holdt i „Dansk Forening for Socialpolitik“.

Hr. Boje skriver, at hvis det er rigtigt, hvad Arbejdsanvisningsdirektøren har udtalt under sine Betragtninger angaaende Fremtiden, at vi efter Krigen ikke blot kommer til at anspænde alle vore Evner, men at Arbejdsmarkedet tildels vil stille andre Krav end før Krigen, saa at mange ikke vil kunne finde Anvendelse ved netop det Arbejde, de var vant til, men derimod godt ved noget andet, ja, saa gælder det om i Tide at indrette sig med en saadan Forandring af Forholdene for Øje. Og han opkaster det Spørgsmaal: Hvad kan der i Praxis gøres herfor? Som et Skridt i den rigtige Retning anfører han, at Direktøren for Polyteknisk Læreanstalt, Professor Hannover, paa Teknologisk Institut har holdt en Række Foredrag for arbejdsløse Smede- og Maskinarbejdere, ligeledes, at Kirke og Undervisningsministeriet har udsendt en Bekendtgørelse om, at „unge Mænd over 18 Aar, der paa Grund af Arbejdsløshed eller af andre særlige Grunde maatte ønske at anvende den nu tilstundende Vinter til at gennemgaa et Kursus paa en af de godkendte Højskoler og Landbrugsskoler, kunne opnaa Tilskud hertil, nemlig 25 Kr. om Maaneden.“

Vi er ganske enig med Forfatteren af denne Artikel i, at begge disse Foranstaltninger er Skridt i den rigtige Retning, men vi spørger med Undren: „Gives der ikke ogsaa arbejdsløse Kvinder i

dette Land, for hvem det kunde være af stor Vigtighed, at de i deres ufrivillige Lediggang fik Lejlighed til gennem Undervisning at dygtiggøre sig saaledes, at de kan hævde deres Plads paa Arbejdsmarkedet for det Tilfældes Skyld, at der efter Krigen, som af Arbejdsanvisningsdirektøren forudsagt, vil blive stillet andre Krav til Arbejdsyderne end dem, som tidligere er stillede.

— Ganske vist er Flertallet af vore Højskoler kun tilgængelige for Kvinderne i 3 af Sommermaanederne, medens der er indrømmet de unge Mænd 7 Vintermaaneder, men der kunde vel tænkes andre Undervisningsanstalter, hvor den unge Kvinde kunde høste Kundskaber for de 25 Kr. om Maaneden, som nu tilbydes de unge Mænd alene.

Hr. Boje har rimeligvis ogsaa haft en Følelse af, at de arbejdsløse Kvinder ikke helt burde være Stedbørn under disse vanskelige Forhold, og han har med en gavmild Haandbevægelse givet Anvisning paa vore „Kvindeorganisationer“, som burde tage den Opgave op i stor Stil at vejlede ledige Fabriksarbejdere i Madlavning og al Slags Husgerning. „Det vilde være en Velsignelse for mangfoldige bestaaende og vordende Arbejderhjem“.

Hertil er straks at sige, at Dansk Kvindesamfund gennem en Række af Aar har varetaget denne Opgave gennem sine Vandrekursus i Husholdning og Skrædersyning og særlig i København udfoldet en omfattende Virksomhed for at undervise vordende Arbejderhustruer og ukyndige Husmødre i økonomisk og praktisk Husførelse. Det er altsaa i Virkeligheden ikke her, Skoen trykker, men vi gentager vort Spørgsmaal: Har ikke Staten en Forpligtelse til ogsaa at udstrække sin Hjælp til de arbejdsløse Kvinder og udruste dem saaledes, at ogsaa de bliver i Stand til efter Krigen at lempe sig efter de forandrede Arbejdsforhold og gribe den Chance, som tilbyder sig?

Vil det ikke være daarlig Økonomi at spare de Penge, som en saadan Udstrækning af Hjælpen vil kræve, ved at lade den i Øjeblikket ledige kvindelige Arbejds-kraft gaa til spille?

Vi tænker her i første Række